

KYRKJEBLAD

FOR
DAVIK

Nr. 115

Kjem ut
kvar måned

Mars 1940

Utgjevar og redaktør:
Prost Slaattelid
Davik

11. årg.

Den stille uke.

Stille ut til Golgata
jeg i ånden vandrer,
vakler alt, så vet jeg da
han sig ei forandrer.

Der ved korset er så tyst,
der kan hjertet hvile.
Klagen tier i mitt bryst,
brutt er syndens pîle.

Op til korsets stamme jeg
trette hode heller.
Fra hans vunder over mig
freden stille velder.

Jesu bitre pines sted
som hans livsblod veter.
Du har hvile, du har fred
for den sjel som greter.

(A. Fibiger).

Herren over liv og død.

Derfor døde Jesus og blev levende
igjen at han skulde være herre både
over levende og over døde.

Rom. 14, 9.

Kristus er herre! — det var de første
kristnes korte og fyndige trosbekjennelse.
Slik sammenfatter også Luther summen av
den annen trosartikkels mange ledd: Jeg
tror at Jesus Kristus er min herre. Å være
en kristen, det er å ha Jesus til Herre.

Men grunnvollen for denne tro på Jesus
som herre var fra første stund av hans død
og opstandelse. Det var hans død, for med
den forløste han oss fra synden og døden
og Satans makt. Men sin kraft og gyldighet
fikk Jesu død derved at han blev ikke i dø-
den, men stod op som virkelig og full seier-
herre over alle hans og våre fiender. Da
blev han godtgjort å være Guds veldige sønn.
Da fikk han navnet over alle navn og blev
gjort til den herre som alle kne skal bøie
sig for.

Nu er han herre over oss alle. Mens vi
lever, og når vi dør. Det er påskebud-
skapet.

Om vi nu riktig kunde fryde oss over
den lykken vi dermed har del i! For å ha
Kristus til herre betyr jo å høre ham til som
hans dyreste eiendóm. Og:

Hvad sitt er, hegner han omkring,
ti frykter jeg for ingen ting!

Kreftene som vil knuge og knekte oss i
livet er sterke: sykdom, armod, all slags mot-
gang, mismot, vanmakt. Men herrer over
oss kan disse makter aldri bli — fordi vi har
Kristus til herre. — Fordi vi hører ham til
som har alle ting i sin vold, må alle ting
tjene oss. Fordi vi har Herren til herre, er
vi selv herrer!

Så i livet — og så i døden. — »Enten det
er verden eller liv eller død — alt hører eder
til.« (1. Kor. 3, 22).

Ti frykter jeg ei død,
ei gravens kolde skjød;
mitt støv vil Jesus vekke
og herlig overdekke
med himmelglans og ære,
hans navn velsignet være!

Men å ha Jesus til herre betyr ikke bare
å være vel forsørget og trygg. Men det be-
tyr at jeg selv er tjener og står til disposi-
sjon for herren min med alt jeg er og har
og formår.

Altså er det likevel en traurig ting, et strev
og en plage å ha Kristus til herre? Nei, nei!
Slik vilde det være dersom herren var en
ond herre. Slik er det å høre Satan til. Men
nu er Kristus vår herre. Han som eier oss
med guddoms og kjærlighets rett, og som
det er salig å være hos — ikke minst når
vi får være ham til gagn og ære. Vi mener
det da virkelig når vi synger:

Hvor er jeg sel
som kan med liv og med sjel
tjene så nådig en herre!

Peter og Johannes ser sannelig ikke traurige ut der de på sin herres befaling løper hans erend. Prøver nogen å stanse dem, så svarer de: Vi kan ikke la være å tale om det vi har sett og hørt (Ap. gj. 4, 20)! Eller mener du Paulus hadde villet slippe den strenge tjenesten — nar han bare hadde kunnet bli salig uten den? Nei, vidner han, «som jeg også blir ofret mens jeg gjør altertjeneste, så gleder jeg meg.» (Fil. 2, 17).

Ja, slik er det: Høidepunktet av herligheten ved å ha Jesus til herre er å få være med og kunnngjøre og virkeliggjøre hans herredømme i all verden. Har Kristus all makt, så kan ikke hans folk vite noget kjærrere enn å rope det ut. Derfor skynder vi oss å fortelle også hedningene at også de har en herre. Det skylder vi dem, det skylder vi ham, og det er vår egen ære og fryd.

Vi priser dig, Jesus Kristus, som døde for våre synder og stod op for å være vår store og nådige herre! Vi takker dig for tryggheten og for tjenesten så lenge vi er i live, og for det visse håp nar vi skal dø! Amen.

Rektor J. Smemo.

Vårt liv.

Et menneske, født av en kvinne, lever en stakket tid og mettes med uro. Som en blomst skyter han op og visner, og han flykter bort som en skygge og blir ikke stående.

(Joh. 14, 1).

Den gamle Guds mann har med disse få ord gitt en skildring av menneskelivet så sant og treffende. Vårt liv her på jorden er og blir kort, enten våre dagers tall er, etter menneskelig beregning, mange eller få. Den hellige forfatter — enten han sa ynglingen do i ungdommens lyse var eller oldingen under de grå har — har ikke undtatt nogen, alle sier han, lever vi her en stakket tid. Dette er en opfatning som går tilbake til de eldste tider. Således sier patriarken Jakob, da han stod for Faraos åsyn, og blev spurt om sin alder: «Få og onde har mine leveårs dager vært», og det svarte han, enda han da var 130 år.

Vi kan på mange steder i det gamle testamente finne dette uttrykt på forskjellige måter: En sier: *Mine dager iler hurtigere enn*

en reversskyttel. — en annen: *Kom ihu at mitt liv er et pust.* — og en tredje: *Som en skygge er våre dager på jorden.* — Profeten Esaias karakteriserer menneskelivet således: *All kjød er gress, og all dets herlighet som markens blomst.*

Ja, menneskelivets kår har vært sådan, og vil vedbli å være sådan inntil dagenes ende: Som en blomst skyter han op og visner hen, og han flykter bort som skyggen og blir ikke stående.

Job vidner ikke bare om at menneskelivet er kort, men også at det er *mettet med uro*. Var menneskelivet fylt med uro på den hellige forfatters tid, så er det vel det ikke mindre nu. Er det noget som særlig kjennetegner vår tid, så må det vel være dette, at den er mettet med uro.

Til alle tider har menneskehjertet vært som det bølgende, urolige hav, der nesten aldri er i hvile. Vi haster ustanselig fra det ene til det annet, arbeider, strever, strider og kjemper. Sinn og tanker vanker viden om, flakker hit og dit, bringer uro, jagen og higen, så ingen ting kan være sannere enn at mennesket er *mettet med uro*.

Men i all denne uro i menneskets bryst stiger der alltid en duld lengsel oover og fremover mot større ro, fred og lykke. Enten et menneske er sig dette fullt bevisst eller ikke, så er det dog så, og vil alltid vedbli å være så. Større og større livslykke inntil den fullkomne er nådd, det er det mål som menneskehjertet hiker efter. Hvilken vei skal vi så slå inn på for å nå dette? Ja, se det må ganske visst være av den aller største viktighet å vite. Å ta feil her, det vil uvegerlig ha den følge at mitt liv vil ende i ulykke og fortaping, istedenfor i lykke og salighet gjennom alle evigheters evighet.

Jesus sa en gang til sine disipler: Jeg går bort for å berede eder sted, og nar jeg er gått bort og har beredt eder sted, kommer jeg igjen og vil ta eder til mig, og hvorhen jeg går, *dil ret I veien*. Thomas sier da til ham: Herre! vi vet ikke hvor hen du går, hvorledes skulde vi da vite veien? Jesus sier da til ham: Jeg er veien, sannheten og livet. Ingen kommer inn i faderhuset uten ved mig. Det samme som Jesus sa til sine disipler hin gang, det samme sier han til oss idag. For fra hin dag og til idag og alle dager er

Vår Herre Jesus Kristus korstestet, død og opstanden, veien inn til faderhuset, veien for mig og dig gjennom livet og døden inn til det evige liv i Guds rike. Er vi i sannhet kommet inn på denne vei, da blir vårt hjerte, og kun da, som salmisten sier: *stille, lyst og mildt*, for: *da enes atter hvad er skilt*.

L. J. Eldevik.

Våre døde.

22. nov.: Marie Martinesdr. Muri, Jackson i Wyoming, U.S.A.; enkje etter Joachim Muri fra Bortne; f. på Frimannslund 1863; influensa.

3. febr.: Brita Andersdr. Føllesdal, Solibakke, kona til Sivert Føllesdal, f. 1857 i Eid; areforkalking.

8. febr.: Matias Jensson Furnes, Berle; e., karmann; f. 1851; alderdom.

I Jesu navn vi leve vil og dø,
Om vi da leve, vorder det vort gavn,
Om vi dø, vort gavn maa ske.

Notisar.

Døyppte: 4. febr. Solbjørg Malene, f. 19. sept. av f. Steinar Kristensson Leite og k. Hilma Sofie (f. Mikkelsen). — S. d. Marit Solbjørg, f. 21. aug. av f. Alf Larsson Maurstad og k. Isalina Johansdr. (f. Varpe). — S. d. Tordis Pernille Anna, f. 26. nov. av f. Johan Pedersson Lefdalsnes og k. Thelmy Olsdr. (f. Manset).

Basarar: Bortne 18. nov. til heidningmisjonen kr. 111.85; — bossepengar 26.50; — Kjolsdal 28. des. til kyrkja i Kjolsdal 340 kr. — Dombestein 22. jan. til Kinamisjonen 68 kr. — Endal 20. jan. til sjomannsmisjonen 80 kr.

Til **Santalmisjonen** kom inn i Davik i offerposar kr. 32.73, og som overskot av fest 11. februar kr. 10.35.

Til **Sjukeroktlaget** kom inn: Lodd: Elde 3.25, Maurstad, Husevåg, Rugsund, Davik, Almenning, Berle 10, Hennøy, Lefdal, Rimstad, Dombestein, Torheim, Isane, Reksnes, Endal 5 kvar, Kjolsdal 15, Gangsøy 3, Alfot 20. — **Maidromar:** Haus og Ervik, Husevåg 10, Gangsøy, Dombestein 5, Isane 7, Almenning 8. — **Merke:** Elde, 1.12, Maurstad, Haus, Husevåg, Davik, Alfot, Almenning, Berle 4, Hennøy, Levdal, Endal, Rimstad, Dombestein, Torheim, Isane, Leirgulen, Reksnes 2, Gangsøy 1.25, Kjolsdal, Rugsund 6. — **Kassasum** fra Rugsund 7.35. — **Medlemspengar:** Maurstad 1 kr., Haus 11, Maurstad 65, Lefdal 26, Dombestein 13, Torheim 7, Isane 18, Reksnes 15, Alfot 34, Rugsund 30, Leirgulen 26, Berle 6. — **Offer i Alfot** 23.18. — **Basarar:** Alfot 123, Davik 155, Haus 98.27. — **Offer i Rugsund** 20.25.

På årsmøte 27. januar vart rekneskapen godkjend utan merknad, og det vart vedteke å setja i gang innsamling til den norske ambulans i Finn-

land. Som nemnd for kvinnenens arbeidshjelp vart valde fru Sveine, fru Drageset, syster Ragna Kjøllesdal, fru Skår, fru Anna Nyvoll. — Styret skal rokja etter om det let seg gjera å få tannrøkt for skuleborna. Til formann vart attvald H. Årdalsbakke.

Til misjonsforeiningane for N. M. S. i Davik og Dombestein kom i 1939 inn: Gåve frå N. D. 10 kr. Dombestein kvinneforeining 81.53. — Offer i kyrkja 71.70. — Renter 3.42. — Davik misjonsforeining 563.21. — Tils. 729.86. — Herav til Israelmisjonen 25 kr., til Santalmisjonen 25 kr. og til N. M. S. 679.86.

Prostimøte for Nordfjord skal det vera i Stårheim 1. sundag etter paske. Alle soknerådsmedlemmer er innbedne til møtet.

Til Indremisjonen kom inn sidan årsmøtet i 1939: Frå Oldeide og Svoren 67.57, Noe Dombesten 20, Husevåg 16.20, Haus 18, Skatestraumen 6.10, Rasmus Hunskar 5, Leirgulen 8, Stemne i Austedalen 60, Davik 26.64, Rugsund 24.36, Bryggja 17.45.

For 100 år sidan: Døde: 2. mars 1840 Bärni Samsonsdr. Rimstad, tjenestekvinde, 42 år. — 1. mars Peder Hansen Elde, gårdm., 64 år, født på indre Rød, Eid. — 30. mars Gjertrud Gjertsdr. Klubben, tjenestepige, 67 år. — 16. mars Darthe Jensdr. Krabbestie, gmd. kone, 58 år.

Kvittering for kontingent: A. Lem, Oline Vingelven, Hans R. Hamre, Karl K. Sigdestad, Olaf Tøiland, Dorte Rødhjelle, Johanæs Sunde, M. Dombestein (Myken), lærar Midthjell, Alb. Benes, S. Dybedal 3 kr. — Marie Nymoen, A. L., Henrik Daviknes, Anna Seime, Kristoffer H. Sundal, Peder K. Solibakke, R. Vingelven 2. — Lærar Leite 5. — B. Berge 4. — Andreas Indredavik 2.50, Mons Askeland 6. — L. J. Eldevik 2.60. — Tils. kr. 67.10.

Hjarteleg takk til alle.

Gudstenester:

Palmesundag, 17. mars: Totland.
Skirtorsdag, 21. mars: Rugsund.
Langfredag, 22. mars: Davik.
1. påskedag, 24. mars: Davik.
2. påskedag, 25. mars: Alfot.
1. s. e. paske, 31. mars: Davik.
2. s. e. paske, 7. april: Berle.
3. s. e. paske, 14. april: Rugsund.
4. s. e. paske, 21. april: Davik.

»Opprop til kvinner i Davik herad:

Alle som vil vera med som frivillig arbeidshjelp i tilfelle mobilisering, ma melda seg snarast hjå kransformennene for Davik sjukeroktlag eller nemnda (fru Skår, fru Drageset, fru Nyvoll, syster Ragna) der ein kan få nærare utgreiing.

Bryggja, 15. febr. 1940.

Berit Sveine,

form. i Kvinnenens arbeidshjelp.

Frå Davik og Rugsund sokneråd.

Nordfjord prostinemd har sendt sokneråda dette brevet:

»I prostimøtet 8. januar 1939 vart det under samtalen om sokneråda sine oppgaver av ein talar, R. Rauset, halde fram at sokneråda burde freista a gjera noko for fråhaldsarbeidet. Han kom med eit framlegg som ein vart samde om at prostinemnda skulde handsama. Nemnda meinar at arbeidet for edrugskap er ei oppgave som det skulle ligga nær for sokneråda å stydja så langt dei rekk. Det vart halde fram at det i dei siste åra har versna med drikkinga i mange bygder, serleg blant dei yngre. Det heng saman med at det no er så lett å fara til festar o. l. i framande bygder. Det vart og peika på kva verknad dei store bryllaupslaga ofte har. Alle skjonar at det vilde vera ein syrgjeleg ting for den ungdom som veks opp om det verkeleg skulde verta verre med misbruk av rusdrykk enn det har vore. Det må vera ei kristeleg plikt å prøva å hindra ei slik ulukke. Difor vil prostinemnda gjerne få telja til at sokneråda tek denne saka opp til drøfting og rådlegg om kva dei kunne gjera — ut frå tilhøvet i dei ymse bygder — for å fremja edrugskapen og syna sin sympati for fråhaldsarbeidet.«

Davik sokneråd vedtok i møte 14. november og 28. januar å senda ut denne fråsegn til kyrkjelyden:

Soknerådet er heilt samd i det som prostinemnda her held fram, at det for alle som tenkjer kristeleg må vera ei plikt å gjera det dei kan for å fremja edrugskap og hindre misbruk av rusdrykk i våre bygder. Soknerådet takkar alle fråhaldslag og losjar som dei, ofte under vanskelege tilhøve som lett kunne ta modet fra dei, utfører, og bed dei halda fram med ihug, i vissa om at deira strev ikkje er tafengt. Soknerådet vil serleg venda seg til alle foreldre og be dei om å tenkja alvorleg over sitt ansvar mot borna sine og difor ved påverknad og føredøme gjera det dei formår, for å halda dei borte frå den freisting og fare som rusdrykken er. Dersom det er barnefråhaldslag i krinsen, bør dei senda borna sine i dei frå dei er sma. Ein vil og be lærarane å innpenta i skulen kva skade rusdrykken er og for eit god ting det er å halda seg fra den.

Vi er visse på at fråhaldsarbeidet er til gagn og signing for våre bygder, vi ynskjer det framgang og vokster, vi bed alle kjenna sitt ansvar for den slekt som veks opp, det ansvar vi har ovanfor Gud og ovanfor menneske.

Davik sokneråd, 28. jan. 1940.

*R. J. Slaattelid. H. Aardalsbakke.
Hilmar Kjøllestad. Martines M. Dommosten.
R. Ervik. Knut Horn. R. P. Daviknes.
Alfred P. O. Humborstad. Nils Lefdalshjelle.*

Rugsund sokneråd vedtok i møte 11. februar i år denne fråsegna:

Soknerådet sluttar seg heilt og fullt til fråsegna og oppmodinga frå Davik sokneråd med serleg bøn om at foreldre og lærarar alt dei kan stydjer fråhaldsarbeidet ikkje minst millom borna, og dertil hjelper dei i den vanskelege overgangsalderen til å verta medlemmer av vaksnelaga, fyrst og fremst ved føredøme. Måtte Gud hjelpa kvar einskild av oss til å gå inn i dette store kjærleiksarbeidet under mottoet: Med Gud for heim og fedreland.

Rugsund sokneråd, 12 febr. 1940.

O. P. Hausle.

Kveldsbøn.

*No kvelden lid mot myrke natt,
å Herre, var meg no, —
lut du mitt troytte auga alt
og gjev meg fred og ro.
Set ved mitt legje englevakti
og skygg meg med di store makt,
og gjer meg kvila god.*

*Tak frå meg alt mi sorg og sut
og gloym mi skuld til deg, —
og hjelp meg fritt å anda ut
alt vondt som er i meg.
Og når so dagen atter gryr, —
vekk meg til livsens eventyr:
å ga din himmelveg.*

E.